

МЕХАНІЗМИ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ

УДК 351.712:331.5-053.6
doi: 10.33287/102046

БОНДАРЕНКО Діана Петрівна
аспірантка ХарПІ НАДУ
ORCID: 0000-0001-8970-1433

ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНЕ ПАРТНЕРСТВО ЯК ІННОВАЦІЙНИЙ ІНСТРУМЕНТ РЕАЛІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ ЗАЙНЯТОСТІ МОЛОДІ НА РЕГІОНАЛЬНОМУ РІВНІ

Аналізуються наукові підходи до визначення сутності державно-приватного партнерства як бізнес-моделі взаємодії, співробітництва, інноваційного інструменту реалізації політики. Визначаються принципи та ознаки державно-приватного партнерства у сфері забезпечення зайнятості молоді. Обґрунтовується, що державно-приватне партнерство є інноваційним інструментом реалізації державної політики зайнятості молоді на регіональному рівні.

Ключові слова: державно-приватне партнерство, державна політика зайнятості молоді на регіональному рівні.

Постановка проблеми. Одним зі шляхів реалізації державної політики у сфері зайнятості населення та стимулювання створення нових робочих місць на період до 2022 р. в частині сприяння зайнятості молоді Кабінет Міністрів України визначив стимулювання партнерства між органами влади, роботодавцями та закладами освіти на ринку праці. Необхідність такого партнерства пов'язана з неспроможністю учасників державного сектору через брак бюджетних коштів та інших ресурсів забезпечити зайнятості молоді. Це підтверджує зростання суспільної потреби в застосуванні державно-приватного партнерства для забезпечення зайнятості молоді на регіональному рівні.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Особливості реалізації державно-приватного партнерства в різноманітних сферах досліджуються вітчизняними та зарубіжними науковцями: І. Дроботом, Д. Делмоном, С. Єгоричевою, В. Варнавським, О. Вінником, Г. Комарницькою, М. Лахижею, М. Масик, А. Павлюком, В. Постніковим, І. Турчаком, О. Сімсоном, І. Чукаєвим, Г. Ходжем, К. Хлебніковим та ін. Особливостям реалізації проєктів державно-приватного партнерства на регіональному рівні присвятили праці такі вітчизняні науковці: Н. Клевцевич, О. Фоменко, П. Шилепницький та ін.

Аналіз наукових джерел засвідчує, що найчастіше науковці досліджують значення державно-приватного партнерства для розвитку транспортної інфраструктури, поліпшення комунальних послуг, забезпечення інноваційної діяльності. Водночас залишаються недослідженими питання щодо напрямів та можливостей державно-приватного партнерства у сфері зайнятості молоді на регіональному рівні.

© Бондаренко Д. П., 2020

Public Administration and Local Government, 2020, issue 3(46)

Метою статті є обґрунтування державно-приватного партнерства як інноваційного інструменту реалізації державної політики зайнятості молоді на регіональному рівні. Для досягнення мети необхідно вирішити такі наукові завдання: систематизувати наукові підходи до визначення сутності державно-приватного партнерства; визначити принципи та ознаки державно-приватного партнерства у сфері зайнятості молоді.

Викладення основного матеріалу. Важливим інструментом вирішення актуальних суспільних проблем, забезпечення соціально-економічного розвитку регіонів є державно-приватне партнерство. За класифікацією П. Шилепницького, до учасників державного сектору належать: національний уряд (включаючи законодавство, міністерство та урядові підприємства), влада області, регіону, органи обласного / районного самоврядування, місцеві державні інституції, державні освітні установи, міжнародні агенції. У свою чергу, приватними партнерами є комерційні підприємства, приватні заклади вищої освіти, неурядові організації, волонтерські групи, групи захисту (включаючи професійні спілки) [13, с. 14].

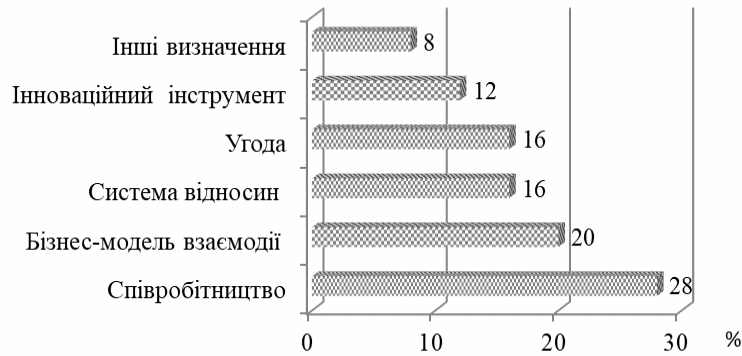
У науковій літературі є різні підходи до визначення партнерства між державним і приватним секторами залежно від мети, пріоритетних завдань та розвитку спільної співпраці (табл. 1).

Таблиця 1

Структурна декомпозиція визначення поняття
«державно-приватне партнерство»

Сутнісні ознаки	Структурні складники
Зміст поняття	<ul style="list-style-type: none"> – співробітництво, форма співпраці, спільна діяльність держави, територіальної громади, суб'єктів підприємницької діяльності і громадянських інститутів в економічній, політичній, соціальній, гуманітарній та інших сферах суспільної діяльності [5; 7 – 9]; – бізнес-модель взаємодії, конструктивна взаємодія, організаційно-економічний механізм взаємодії держави і приватного сектору [7 – 9]; – система відносин, відносини, які виникають між державою в особі уряду, органів державної влади та самоврядування, державних установ, підприємств, організацій, з одного боку, та приватним сектором в особі суб'єктів господарювання недержавної форми власності, громадськими організаціями, місцевими спільнотами – з іншого [3; 13]; – угода про співпрацю уряду з одним чи кількома приватними партнерами [11; 15]; – інноваційний інструмент розвитку територіальних утворень місцевого та регіонального рівнів [13]; – конкретні проекти, що реалізуються спільно державними органами і приватними компаніями на об'єктах державної та муніципальної власності [3]; – суспільний інститут, що включає сукупність формальних і неформальних правил [5]
Мета	<ul style="list-style-type: none"> – задоволення потреб суспільства, розвиток суспільства [4; 5; 7; 11]; – реалізація соціально важливих проектів і програм [4; 7; 8]; – надання громадських послуг [1]; – створення суспільної інфраструктури [11]; – формування підтримуючої політики та інституційної основи [14]
Пріоритетне завдання	<ul style="list-style-type: none"> – вирішення соціально-економічних завдань, що забезпечує синергетичний ефект від додавання різних ресурсів до «вигоди» кожної зі сторін [6]; – врегулювання між сторонами питань розподілу відповідальностей, зобов'язань щодо фінансового забезпечення, проектування, будівництва, утримання, експлуатації, права [13]; – реалізація потенціалу учасників, розподіл вигоди й ризиків між сторонами [1; 7; 11; 13]; – забезпечення системи стратегічного планування, у тому числі на регіональному рівні [12]

У результаті аналізу структурної декомпозиції визначення поняття «державно-приватне партнерство» можемо виділити п'ять ключових визначень: інноваційний інструмент, угода, система відносин, бізнес-модель взаємодії, співробітництво (рисунок).

**Структурування сутнісного складника
поняття «державно-приватне партнерство»**

М. Масик, І. Дробот, Г. Комарницька та інші вітчизняні та зарубіжні вчені визначають державно-приватне партнерство як бізнес-модель взаємодії, взаємодію держави і приватного сектору, засновану на принципах проєктного фінансування (частота використання 20 %). Майже третина дослідників (28 %) ідентифікує взаємодію держави та бізнесу, спрямовану на вирішення суспільно-важливих проблем, як співробітництво. У Законі України «Про державно-приватне партнерство» також наведено зазначене визначення: «державно-приватне партнерство є співробітництвом між державою Україна, Автономною Республікою Крим, територіальними громадами в особі відповідних державних органів та органів місцевого самоврядування (державними партнерами) та юридичними особами, крім державних і комунальних підприємств, або фізичними особами-підприємцями (приватними партнерами), що здійснюється на основі договору в порядку, встановленому законом та іншими законодавчими актами» [9].

На нашу думку, є уніфікованим, але неповним визначення державно-приватного партнерства Секретаріатом Об'єднаних Націй як спільне розуміння розподілених цілей та відповідальностей за їх досягнення, продовження державно-приватного діалогу про потреби, які повинні бути задоволені, формування підтримуючої політики та інституційної основи [15]. Зазначена дефініція має широкий діапазон охоплених суб'єктів, передбачаючи будь-яку взаємодію між державними та приватними партнерами. Міжнародний валютний фонд визначає державно-приватне партнерство угодою, за якою приватний сектор постачає інфраструктурні активи та послуги, що традиційно забезпечувались урядом. Такий підхід звужує коло відповідальностей державного сектору, наражаючи приватного партнера на більший ризик, що робить цю взаємодію не вигідною для останнього [5]. Світовий банк визначає державно-приватне партнерство як спільні ініціативи державного сектору та приватного прибуткового чи неприбуткового сектору [15], акцентуючи увагу на спільній участі сторін у матеріальному чи нематеріальному, кадровому, техніко-технологічному забезпеченні та в процесі прийняття управлінських рішень.

На сьогодні в умовах децентралізації влади, яка стартувала у 2014 р. зі схвалення Концепції реформування місцевого самоврядування та територіальної

організації влади [10], партнерство між державним та приватним секторами є необхідним та ефективним інструментом державної політики зайнятості молоді на регіональному рівні.

П. Шилепницький виділив фактори, які обумовили важливість використання державно-приватного партнерства в контексті політики регіонального розвитку в Україні:

- глобалізація, що паралельно породжує протилежне їй явище регіоналізації;
- процеси децентралізації, що відбуваються у відносинах між центром та регіонами й характеризуються передачею як владних повноважень, що раніше вважалися притаманними центральному уряду, так і ресурсів для їх практичної реалізації на місцях;
- трансформаційні процеси в економіці регіонів країни, що зараз переживає період адаптації до політики регіонального розвитку [13, с. 291 – 292].

З метою забезпечення зайнятості молоді у Харківській області до прийнятої Територіальної угоди між Харківською обласною державною адміністрацією, Спільними представницькими органами сторін роботодавців та профспілок Харківської області на 2016 – 2018 рр. внесли такі зміни:

- всебічно сприяти створенню в області у 2019 р. нових робочих місць;
- сприяти проведенню професійної перепідготовки та підвищення кваліфікації працівників у періоди їх неповної зайнятості та працівників, які входять до тих, хто запланований до вивільнення;
- вживати в межах компетенції заходів щодо недопущення масових вивільнень працівників, у тому числі некомерційними підприємствами, збереження робочих місць та кадрового потенціалу;
- сприяти запровадженню в навчально-виробничий процес елементів дуальної системи навчання (передбачає поєднання навчання осіб у закладах професійної та (професійно-технічної) освіти з навчанням на робочих місцях на підприємствах, в установах та організаціях для здобуття певної кваліфікації);
- сприяти проведенню конкурсів фахової майстерності серед учнів закладів професійної (професійно-технічної) освіти на базі підприємств з метою визначення кращого за професією та можливості подальшого працевлаштування;
- у межах повноважень вживати заходів щодо забезпечення виплати заробітної плати в розмірі, не нижчому за розмір встановленої мінімальної заробітної плати;
- вжити заходів щодо надання рекомендацій керівникам підприємств відповідних галузей забезпечити надання працівникам мінімальних соціальних гарантій, компенсацій, пільг та застосування міжкваліфікаційних (міжпосадових) співвідношень в оплаті праці встановленими галузевими угодами [2].

На жаль, насправді зазначені зміни до Територіальної угоди та нормативно-правова база загалом існують тільки на папері. Тому для реалізації виконання вищеперелічених змін необхідним є залучення приватних партнерів, тобто державно-приватне партнерство у сфері зайнятості молоді на регіональному рівні. Пропонуємо принципи, на яких має базуватися державно-приватне партнерство у сфері зайнятості молоді, а також відповідні ознаки державно-приватного партнерства у сфері зайнятості молоді (табл. 2).

У період трансформаційних змін у сфері зайнятості виникають труднощі щодо соціалізації молоді. Насамперед це пов'язано з розбіжностями в суспільних потребах на ринку праці, прагненням самої молоді та невідповідністю отриманих у навчальних закладах знань вимогам існуючих робочих місць. Умовами вирішення проблеми зайнятості молоді є створення таких концептуальних засад до використання державно-приватного партнерства у сфері зайнятості молоді, які б сприяли вирішенню суперечностей між учасниками державно-приватного партнерства, створювали умови для самореалізації молодих спеціалістів, давали можливість молоді робити внесок у соціально-економічний розвиток регіонів.

**Принципи та ознаки державно-приватного партнерства
у сфері зайнятості молоді на регіональному рівні**

Принципи державно-приватного партнерства	Ознаки державно-приватного партнерства у сфері зайнятості молоді
Принцип субсидіарності передбачає вирішення завдання на рівні, наближеному до самої проблеми	Територіальна децентралізація для сфери державно-приватного партнерства сприяє мобілізації коштів внутрішніх інвесторів, залученню зовнішніх інвестицій і створенню робочих місць з урахуванням особливостей кожної конкретної території (зокрема, щодо рівня безробіття молоді)
Принцип партнерства передбачає рівноправний характер відносин між учасниками	Наявність суспільних цілей (зокрема, зайнятості молоді на регіональному рівні), інтересів державних та приватних партнерів із метою отримання взаємної вигоди
Принцип юридичної рівності ґрунтується на додержанні принципу поділу влади	Юридичний супровід: у договорах, контрактах відображаються процедури співпраці учасників державно-приватного партнерства у сфері зайнятості молоді
Принцип прозорості передбачає доступ до інформації відносно діяльності партнерів	Об'єднання ресурсів учасників державно-приватного партнерства (матеріальні, фінансові, трудові) для забезпечення зайнятості молоді
Принцип адаптованості передбачає розроблення різних варіантів технології реалізації механізму державно-приватного партнерства у сфері зайнятості молоді	В умовах трансформації зайнятості молоді необхідним є сприяння безперервному розвитку державно-приватного партнерства у сфері зайнятості молоді як потреби суспільства
Принцип соціалізації молоді в регіонах країни	Залучення учасниками державно-приватного партнерства молоді до суспільної праці як передумови конкурентоспроможності регіонів

Дієвим інструментом соціально-економічного розвитку регіону є підтримка молодіжних стартапів державними та приватними секторами. Використання державно-приватного партнерства для підтримки молодіжних стартапів є також ефективним напрямом державної політики зайнятості молоді, забезпечення її новими робочими місцями.

Особливе значення державно-приватного партнерства на регіональному рівні полягає у відродженні об'єктів виробничої, соціальної інфраструктури [13, с. 298]. Це матиме позитивний вплив на формування конкурентного середовища, привабливого інвестиційного клімату для бізнес-структур регіону, що, у свою чергу, сприятиме зайнятості молоді на регіональному рівні. На підставі вищезазначеного слід констатувати, що державно-приватне партнерство являє собою інноваційний інструмент політики зайнятості молоді на регіональному рівні.

Висновки. Таким чином, в умовах трансформаційних змін у сфері зайнятості молоді, відсутності необхідних державних коштів для створення нових робочих місць державно-приватне партнерство стає інноваційним інструментом реалізації державної політики зайнятості молоді на регіональному рівні.

Систематизація наукових підходів до визначення сутності державно-приватного партнерства дозволяє характеризувати його як інноваційний інструмент, бізнес-модель взаємодії, співробітництво. Застосування державно-

приватного партнерства базується на спеціальних принципах, а саме: адаптованості, субсидіарності, партнерства, юридичної рівності прозорості, а також соціалізації молоді в регіонах країни. Характерними ознаками державно-приватного партнерства у сфері зайнятості молоді є: зайнятість молоді на регіональному рівні як суспільно важлива проблема; необхідність створення робочих місць з урахуванням особливостей кожної конкретної території, зокрема рівня безробіття та зайнятості молоді; необхідність сприяння безперервному розвитку державно-приватного партнерства з урахуванням трансформаційних змін у сфері зайнятості молоді; залучення молоді до суспільної праці як передумови конкурентоспроможності регіонів.

Застосування державно-приватного партнерства у сфері зайнятості молоді сприятиме створенню умов для самореалізації молодих спеціалістів і реалізації їхніх стартапів, збільшенню внеску молоді в соціально-економічний розвиток регіонів. Це дає підстави вважати державно-приватне партнерство інноваційним інструментом реалізації державної політики зайнятості молоді на регіональному рівні.

Перспективи подальших розвідок полягають у необхідності розвитку державно-приватного партнерства для забезпечення зайнятості молоді в депресивних регіонах країни з урахуванням особливостей регіонального розвитку, нерівнозначності секторів економіки, рівня безробіття та зайнятості молоді в кожному регіоні країни.

Список бібліографічних посилань

1. Дробот І. О., Барбір І. М. Механізм державно-приватного партнерства у сфері транспортної інфраструктури України. *Ефективність державного управління*: зб. наук. пр. 2019. Вип. 4(61). С. 98 – 109.
2. Зміни до Територіальної угоди між Харківською обласною державною адміністрацією, Спільними представницькими органами сторін роботодавців та профспілок Харківської області на 2016 – 2018 роки: зареєстровано Міністерством соціальної політики від 15 лют. 2019 р. URL: <https://www.msp.gov.ua/files/ugody/ter/22-4.pdf> (дата звернення: 01.07.2020).
3. Клевцевич Н. А. Державно-приватне партнерство як інструмент регіонального розвитку. *Економіка і суспільство*. 2017. Вип. 9. С. 237 – 241.
4. Комарницька Г. О. Активізування державно-приватного партнерства в умовах розвитку інвестиційно-інноваційної діяльності: дис. ... д-ра екон. наук: 08.00.03. Львів: [б. в.], 2020. 469 с.
5. Лахижа М. І., Єгоричева С. Б. Публічно-приватне партнерство у Республіці Польща: становлення та розвиток. *Ефективність держ. упр.*: зб. наук. пр. 2019. Вип. 1(58). С. 36 – 51.
6. Масик М. З. Організаційно-правовий механізм державно-приватного партнерства у житлово-комунальній сфері України: дис. ... канд. наук з держ. упр. 25.00.02. Київ: [б. в.], 2018. 249 с.
7. Павлюк К. В., Павлюк С. М. Сутність і роль державно-приватного партнерства в соціально-економічному розвитку держави. *Наук. пр. Кіровоград. нац. техніч. ун-ту. Сер. «Економічні науки»*. 2010. Вип. 17. С. 10 – 19.
8. Постніков В. Особливості застосування державно-приватного партнерства як регулятора розвитку міського транспорту. *Глобальні та національні проблеми економіки*. 2018. № 23. С. 104 – 108.
9. Про державно-приватне партнерство: Закон України від 1 лип. 2010 р. № 2404-VI. *Відом. Верховної Ради України*. 2010. № 40. Ст. 524.
10. Про схвалення Концепції реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні: розпорядження Кабінету Міністрів України від 1 квіт. 2014 р. № 333-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/333-2014-%D1%80> (дата звернення: 01.07.2020).

Державне управління та місцеве самоврядування, 2020, вип. 3(46)

11. Резниченко Н. В. Модели государственно-частного партнерства. *Вестн. Санкт-Петербург. ун-та. Сер. «Менеджмент»*. 2010. Вып. 4. С. 58 – 83.
12. Хлебников К. В. Государственно-частное партнерство: экономическое содержание и институциональные границы. *Экономика и управление*. 2011. № 7(80). С. 131 – 135.
13. Шилепницький П. І. Державно-приватне партнерство: теорія і практика: монографія. Чернівці: [б. в.], 2011. 455 с.
14. *Public-Private Partnerships: the enabling environment for development*. Retrieved from <https://unpan1.un.org/intradoc/public/documents/un/unpan000727.pdf>.
15. Ter-Minassian, T. (Ed.) (2004). *Public-Private Partnerships*. Washington D. C. Retrieved from <https://www.imf.org/external/np/fad/2004/pifp/eng/031204.pdf>.

List of references

1. Drobot I. O., Barbir I. M. Mekhanizm derzhavno-pryvatnoho partnerstva u sferi transportnoi infrastruktury Ukrainy. *Efektivnist derzhavnoho upravlinnia: zb. nauk. pr.* 2019. Vyp. 4(61). P. 98 – 109 [in Ukrainian].
2. Zminy do Terytorialnoi uhody mizh Kharkivskoiu oblasnoiu derzhavnoiu administratsiieiu, Spilnymy predstavnytskymy orhanamy storin robotodavtsiv ta profspilok Kharkivskoi oblasti na 2016 – 2018 roky: zareiestrovano Ministerstvom sotsialnoi polityky vid 15 liut. 2019 r. URL: <https://www.msp.gov.ua/files/ugody/ter/22-4.pdf> (data zvernennia: 01.07.2020) [in Ukrainian].
3. Kliievtsievych N. A. Derzhavno-pryvatne partnerstvo yak instrument rehionalnoho rozvytku. *Ekonomika i suspilstvo*. 2017. Vyp. 9. P. 237 – 241 [in Ukrainian].
4. Komarnytska H. O. Aktyvizuvannia derzhavno-pryvatnoho partnerstva v umovakh rozvytku investytsiino-innovatsiinoi diialnosti: dys. ... d-ra ekon. nauk: 08.00.03. Lviv [b. v.], 2020. 469 p. [in Ukrainian].
5. Lakhyzha M. I., Yehorycheva S. B. Publichno-pryvatne partnerstvo u Respublitsi Polshcha: stanovlennia ta rozvytok. *Efektivnist derzh. upr.: zb. nauk. pr.* 2019. Vyp. 1(58). P. 36 – 51 [in Ukrainian].
6. Masyk M. Z. Orhanizatsiino-pravovyi mekhanizm derzhavno-pryvatnoho partnerstva u zhytlovo-komunalnii sferi Ukrainy: dys. ... kand. nauk z derzh. upr. 25.00.02. Kyiv: [b. v.], 2018. 249 p. [in Ukrainian].
7. Pavliuk K. V., Pavliuk S. M. Sutnist i rol derzhavno-pryvatnoho partnerstva v sotsialno-ekonomichnomu rozvytku derzhavy. *Nauk. pr. Kirovohrad. nats. tekhnich. un-tu. Ser. «Ekonomichni nauky»*. 2010. Vyp. 17. P. 10 – 19 [in Ukrainian].
8. Postnikov V. Osoblyvosti zastosuvannia derzhavno-pryvatnoho partnerstva yak rehuliatora rozvytku miskoho transportu. *Hlobalni ta natsionalni problemy ekonomiky*. 2018. № 23. P. 104 – 108 [in Ukrainian].
9. Pro derzhavno-pryvatne partnerstvo: Zakon Ukrainy vid 1 lyp. 2010 r. № 2404-VI. *Vidom. Verkhovnoi Rady Ukrainy*. 2010. № 40. St. 524 [in Ukrainian].
10. Pro skhvalennia Kontseptsii reformuvannia mistsevoho samovriaduvannia ta terytorialnoi orhanizatsii vlady v Ukraini: rozporiadzhennia Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 1 kvit. 2014 r. № 333-r. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/333-2014-%D1%80> (data zvernennia: 01.07.2020) [in Ukrainian].
11. Reznichenko N. V. Modeli gosudarstvenno-chastnogo partnerstva. *Vestn. Sankt-Peterburg. un-ta. Ser. «Menedzhment»*. 2010. Vyp. 4. P. 58 – 83 [in Russian].
12. Hlebnikov K. V. Gosudarstvenno-chastnoe partnerstvo: ekonomicheskoe sodержanie i institutsionalnyie granitsyi. *Ekonomika i upravlenie*. 2011. № 7(80). P. 131 – 135 [in Russian].
13. Shylepnytskyi P. I. Derzhavno-pryvatne partnerstvo: teoriia i praktyka: monohrafiia. Chernivtsi: [b. v.], 2011. 455 p. [in Ukrainian].
14. *Public-Private Partnerships: the enabling environment for development*. Retrieved from <https://unpan1.un.org/intradoc/public/documents/un/unpan000727.pdf> [in English].
15. Ter-Minassian, T. (Ed.) (2004). *Public-Private Partnerships*. Washington D. C. Retrieved from <https://www.imf.org/external/np/fad/2004/pifp/eng/031204.pdf> [in English].

BONDARENKO Diana
Postgraduate Student, Kharkiv Regional Institute
of Public Administration, National Academy
for Public Administration under the President of Ukraine

**PUBLIC-PRIVATE PARTNERSHIP
AS INNOVATIVE TOOL FOR IMPLEMENTATION
OF STATE YOUTH EMPLOYMENT POLICY AT REGIONAL LEVEL**

One of the ways to implement the state policy in the sphere of youth employment and incentives for creation of new jobs for the period up to 2022 was defined by the Cabinet of Ministers of Ukraine as encouragement of partnership between the public authorities, employers, and educational establishments in the labour market. This is the evidence of a growing social need for using public-private partnership with the aim to ensure youth employment at the regional level.

The specific features of implementing public-private partnership in various spheres have been studied by a number of the Ukrainian and foreign researchers, in particular: J. Delmon, I. Drobot, O. Fomenko, K. Khlebnykov, N. Klievtsievych, M. Lakhyzha, M. Masyk, P. Shylepnytskyi, S. Yehorycheva and other scholars.

At the same time, there are still unexplored issues of the areas and possibilities of using public-private partnership in the field of youth employment at the regional level.

The paper objective is substantiation of the assumption that public-private partnership is an innovative tool for implementing the state youth employment policy at the regional level.

Systematizing of scientific approaches to determining the essence of public-private partnership makes it possible to characterize it as an innovative tool, business model, and cooperation. The use of public-private partnership is based on certain special principles, specifically: adaptation capacity, which presupposes elaboration of a variety of options for the technology of implementation of the public-private partnership mechanism in the youth employment sphere; and socialization of the youth in the country's regions. The characteristic features of public-private partnership in the sphere of youth employment are: perception of the youth employment at the regional level as a socially significant problem; the need for creating jobs with regard to the specificity of every particular territory, including its employment and unemployment rates; the relevance of encouraging a continuous development of public-private partnership, taking into account youth employment transformation; getting the youth involved in social labour as a prerequisite for improvement of regional competitive capacity.

Partnership between the public and private sectors is a necessary and effective instrument of state youth employment policy at the regional level. The use of public-private partnership in the sphere of youth employment will promote creation of new jobs, conditions for realization of young specialists' personal potential, implementation of their start-ups, increasing the contribution of young people in the socio-economic development of the regions. The above mentioned affords grounds to regard public-private partnership as an innovative tool of the state youth employment policy at the regional level. The prospects for further scientific surveys consist in substantiation of using public-private partnership for ensuring youth employment in the country's depressed regions with respect to specific features of regional development.

Key words: public-private partnership, state youth employment policy at regional level.

Надійшла до редакції 18.09.20